

і інших подібних об'єктів. Потрібна політика послідовного планування житлової забудови. Повернення престижу житловим кварталам багато у чому залежить від того, якими засобами та архітектурно-планувальними прийомами проводиться в житті стратегія розвитку міста, району, кварталу. Основним об'єктом позитивного формування житлових просторів стає при цьому не окрема споруда або ансамбль споруд, а ділянка міського середовища, яка розглядається як цілісне і безперервне міське середовище, що має унікальну ландшафтну підоснову.

Велике значення мають “знаки місця” – розпізнавальні елементи, відрізнити дане місце від інших. Іноді достане одного об'єкта, який би володів якою індивідуальністю, наприклад - скульптури, щоб облік простору асоціювався б з ним. Існує ціла система “знаків” – сукупність архітектурних, ландшафтних особливостей території, обладнання, елементів благоустрою, озеленення, квіткового оформлення, витворів монументального мистецтва.

Індивідуальність «обличчя» ландшафту обумовлена його оригінальністю (пробуджується первинний інтерес), різноманітням (підтримується сталий інтерес). Оригінальність «обличчя» забезпечується суттєвою відміною його від звичних представлень. Різноманіття «обличчя» досягається неповторністю просторових форм, їх конфігурації, розмірів, кольору, фактури, ракурсів сприйняття.

Композиційно організований простір повинен представляти собою упорядковану цілісність, візуально узгоджену з оточенням. При цьому використовуються різні засоби співставлення, чергування, ієрархічної спів підлеглості елементів, з яких формується просторова композиція. З їх допомогою будується геометрія просторів, пластика рельєфу, створюються кольорові і світлотіньові характеристики ландшафту.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТЕХНОПАРКОВИХ СТРУКТУР В СВІТОВІЙ ПРАКТИЦІ

Коваленко В.Є.

Наукові керівники – Завальний О.В., канд. техн. наук, доцент;

Панкеєва А.М., ст. викладач

У другій половині ХХ ст. активні інноваційні процеси в науці і техніці визначили гостру потребу створення нової типологічної одиниці – технопарку. На сьогоднішній день, в розвинутих країнах, функціонує понад 500 технопарків і ця цифра має постійну тенденцію до

збільшення. Більшість технопарків створено та функціонує в США, країнах Західної Європи, Японії, Китаї та у Російській Федерації.

В Україні діяльність технопарків регулює Закон «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків». Спираючись на цей Закон можна дати таке визначення технологічним паркам: «це територіально відокремлені комплекси, які діють на базі університетів, підприємств, установ та здійснюють інноваційну та науководослідну діяльність з метою перетворення інновації в реальний конкурентоспроможний товар, її комерціалізації та впровадження у виробництво».

Світовий досвід формування та функціонування технопарків дозволяє виділити три характерні моделі їх організації: американську, європейську та азіатську.

Історично перші об'єкти інноваційної інфраструктури з'явилися в США в 50-х роках ХХ століття. Американська модель створення технологічних парків визначається як функціонально-планувальна структура з єдиною системою обслуговування інноваційних підприємств. Ступінь розвитку структури визначається рівнем обслуговування та територіальними межами (площею), можливостями технічної бази технопарку, якістю і щільністю забудови і так далі.

Найбільшим в США є Стенфордський науковий парк, розташований на землях Стенфордського університету, який називають Кремніевою (Силіконовою) долиною.

У Європі перші технопарки виникли на початку 70-х років минулого століття у Великобританії, як і в США, при великих університетах. Тут їх прийнято називати «науковими» парками.

В даний час в Європі, як правило, засновником технопарків стає науковий інститут або університет, а також регіональні органи влади, які зі свого боку забезпечують земельну ділянку і створення необхідної інфраструктури.

Сучасна узагальнена європейська модель технопарку має наступні особливості:

- наявність спеціалізованого єдиного будинку, призначеного для розміщення в ньому великої кількості малих фірм;
- наявність кількох засновників.

Японська модель передбачає будівництво нових міст, так званих «технополісів».

На відміну від американської «Силіконової долини», концепція японських технополісів висуває більш збалансований підхід до розвитку наукомісткої технології. Не обмежуючись упором лише на технологію, вона пропонувала створення абсолютно нових наукоградів, за-

повнених дослідними і технологічними центрами, новими університетами, житловими масивами, парками і установами культури. Всі вони задовольняють декільком необхідним критеріям:

- вони розташовані не далі, ніж в 30 хвилинах від своїх «міст-батьків» (заселенням не менше 200 тис. чоловік) і в межах одного дня від Токіо, Нагоя або Осаки;
- займають площу меншу або рівну 500 квадратним милям;
- мають збалансований набір сучасних науково-промислових комплексів, університетів і дослідницьких інститутів у поєднанні зі зручними для життя районами, оснащеними культурною і рекреаційною інфраструктурою.

В Україні процес створення технопарків почався наприкінці минулого століття. Відправною точкою цього процесу стало розпорядження Президента України «Про створення технопарків та інноваційних структур інших типів», видане 23 січня 1996 року. Серед найвідоміших технопарків України відносяться технопарки: «Львівська політехніка» (Львів), «Інститут електрозварювання імені Є.О.Патона» (Київ), «Інститут монокристалів» (Харків), «Вуглемаш» (Донецьк), «Інститут технічної теплофізики» (Київ), «Київська політехніка» (Київ), «Інтелектуальні інформаційні технології» (Київ), «Укрінфотех» (Київ).

Таким чином, можливо зробити висновок, що процес формування кожного технопарку індивідуальний, потрібне ретельне планування, попередні дослідження, обґрунтування і прогнози. В числі особливостей формування технопарків – головні: правильний вибір місця розташування; розвинені зв'язки з бізнесом і навчальними закладами; відповідні організаційно-правова форма і інфраструктура; фінансування.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИДІЛЕННЯ АГЛОМЕРАЦІЙ

Трубачов В.Б.

Наукові керівники – Завальний О.В., канд. техн. наук, доцент;

Панкеева А.М., ст. викладач

Розвиток агломерацій є однією з актуальних світових проблем урбанізації та просторового розвитку територій. Процеси формування агломерацій впливають на процеси соціально-економічні, політичні, географічні та інші особливості, властиві тій чи іншій країні.

Одним з основних завдань містобудівників різних країн, в різні періоди економічного розвитку, був пошук шляхів децентралізації економіки, подолання надмірної концентрації населення в містах, їх розростання, а також створення концепції контрольованої урбанізації. Значною мірою такі підходи часто мали характер теоретичних досліді-